

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Sa/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018201116
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Bystrianská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7018201116.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudkyňou JUDr. Danou Bystrianskou, v právnej veci žalobcu: T. Z., Z.. XX.XX.XXXX, Š.. X.: D. D. J., bez dokladov totožnosti, toho času umiestnený v Ú. X. I. X. C. Q., B. XX. Q., SR, zastúpený Centrom právnej pomoci, týka sa Kancelárie Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru Úrad hraničnej a cudzineckej polície Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, Bitúnkova 8, Nové Zámky, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo 06.12.2018 o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-65-009/2018-AV z 28.11.2018, takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, Bitúnkova 8, 940 01 Nové Zámky č. PPZ-HCP-BA12-65-009/2018-AV z 28.11.2018 týkajúce sa žalobcu: T. Z., Z.. XX.XX.XXXX, Š.. X.Š.: D. D. J., bez dokladov totožnosti a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II./ V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III./ Žalobcoví p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalovaný napadnutým rozhodnutím zaistil žalobcu, ktorý je žiadateľom o udelenie azylu na území Rumunska, podľa § 88 odseku 1 písm./a c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, dňom 28.11.2018 o 23.35 hod. a umiestnil ho v Ú. X. I. X. C. Q.. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia do 28.02.2019.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca bol v zmysle § 79 o pobyte cudzincov dňa 28.11.2018 v čase o 20.00 hod. predvedený na Oddelenie cudzineckej polície PZ Nové Zámky k ďalším úkonom podľa zákona o pobyte cudzincov. V zápisnici, ktorá bola spísaná pod č. PPZ-HCP-BA12-16-008/2016-AV žalobca uviedol, že bol zadržaný políciou v Rumunsku a umiestnený v tábore pre azylantov. Správny orgán lustráciou v informačných systémoch policajného zboru zistil, že žalobca je žiadateľom o udelenie azylu na území Rumunskej republiky a svojim konaním naplnil podmienky jeho prevozu na toto územie podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.6.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov.

3. Správny orgán 28.11.2018 oznámil Dublinškému stredisku Migračného úradu Ministerstva vnútra SR dôvod na začatie konania podľa medzinárodného právneho predpisu hore uvedeného a začal konanie vo veci zaistenia žalobcu podľa § 88 ods.1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov a to za účelom zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia č. 604/2013 z 26.6.2013.

4. Žalobca bol správnym orgánom podľa § 3 ods.2 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní vyzvaný, aby sa vyjadril a to v zápisnici. V zápisnici zo dňa 28.11.2018 opísal cestu zo svojej domovskej krajiny na územie Slovenskej republiky za pomoci prevádzčača z Rumunska sa ukryl v ložnej ploche kamióna, v ktorom sa mal dostať až do Nemecka. Nemecko je jeho cieľovou krajinou. Bol umiestnený v tábore pre žiadateľov o azyl v Rumunsku. Na základe týchto zistení začalo konanie vo veci jeho zaistenia podľa § 88 ods.1 písm.c/ zákona o pobyte cudzincov.

5. Žalovaný v odôvodnení citoval ust. § 88 ods.1 písm.c/ zákona o pobyte cudzincov a uviedol, že žalobcovi bola daná možnosť oboznámiť sa so všetkými podkladmi, ktoré mal správny orgán pre rozhodnutie o zaistení k dispozícii alebo navrhnúť jeho doplnenie. Ďalej uviedol, že zo zápisnice vyplynulo, že žalobca sa vyjadril, že nechce zotrvať na území Slovenskej republiky a cieľom jeho cesty z domovskej krajiny je Nemecko. Z uvedeného tvrdenia mal žalovaný za preukázané, že u žalobcu hrozí riziko úteku. Žalovaný konštatoval, že žalobca má právo v súlade s medzinárodnými dohovormi na poskytnutie medzinárodnej ochrany pred nebezpečenstvom, ktoré mu v domovskej krajine hrozí. Na druhej strane konštatoval, že i členské štáty Schengenského priestoru majú právo na ochranu svojho územia pred protispoločenskou činnosťou štátnych príslušníkov tretích krajín. Využívanie týchto prostriedkov s cieľom zabránenia ohrozovaniu záujmu spoločnosti, verejného poriadku a ekonomického a hospodárskeho rastu podľa jeho konštatovania je potrebné na zachovanie stabilnej bezpečnostnej situácie v Schengenskom priestore a ochrany zdravia a života ako aj úrovne dodržiavania zákonov spoločnosti.

6. Žalovaný tiež konštatoval v odôvodnení, že rozhodol rešpektujúc medzinárodné právne predpisy a poukazujúc na to, že žalobcovi bolo poskytnuté právo na medzinárodnú ochranu na území Rumunska, kde požiadal o azyl. Táto krajina je príslušná v Schengenskom priestore vo vzťahu k žalobcovi oprávnená a povinná vykonať opatrenia potrebné na jeho medzinárodnú právnu ochranu. Žalovaný však s poukazom na porušenie povinností žalobcu zotrvať v danom členskom štáte Schengenského priestoru za účelom vykonania jeho medzinárodno-právnej ochrany uzavrel, že i krajiny Schengenského priestoru majú právo na ochranu pred nelegálnymi migráciou cudzincov.

7. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na neoprávnenosť pohybu žalobcu na území Slovenskej republiky podľa čl. 5 ods.1 písm. f./Dohovoru. Konštatoval, že i podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2016/399 z 9.3.2016, /kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice, tzv. kódex schengenských hraníc/, upravuje v článku 6 ods.1 podmienky pre vstup štátnych príslušníkov tretej krajiny na plánovaný pobyt na území týchto členských štátov, ktorý nesmie presiahnuť 90 dní v rámci ktoréhokoľvek 180 dňového obdobia. Konštatoval, ktoré podmienky musia štátni príslušníci tretej krajiny spĺňať. Ide o platný cestovný doklad, ktorého platnosť musí byť najmenej 3 mesiace dlhšia ako je zamýšľaný dátum odchodu, ktorý bol vydaný počas posledných 10 rokov, uvedení cudzí štátni príslušníci tretej krajiny musia mať platné vízum, ktoré vyžaduje Nariadenie Rady (ES 539/2001 z 15.3.2001) odôvodňujúce účel a podmienky plánovaného pobytu, preukázanie, že majú dostatočné prostriedky na živobytie a plánovanú dĺžku pobytu a na návrat do krajiny pôvodu. Nesmie ísť tiež o osoby, ktoré podľa upozornenia SIS patria medzi skupinu osôb, ktorým bol odopretý vstup na územie a o osoby, ktoré sa nepokladajú za hrozbu pre verejný poriadok, bezpečnosť, verejné zdravie, medzinárodné vzťahy a najmä nebolo vo vzťahu k nim vo vnútroštátnych databázach členských štátov vydané upozornenie na účely odopretia vstupu.

8. Žalovaný uviedol, že za podmienok článku 1 ods.1 Európskej dohody o zrušení víz pre utečencov, sú utečenci, ktorí s povolením trvalo bývajú na území zmluvnej strany, za podmienok ustanovených touto dohodou a za predpokladu reciprocity sú oslobodení od vízovej povinnosti pri vstupe alebo výstupe z územia na ktorýchkoľvek štátnych hraniciach členských krajín sú držiteľmi platného cestovného dokladu v súlade s Dohovorom o právnom postavení utečencov z 28.6.1951 alebo dohodou o vydávaní cestovných dokladov utečencom z 15.10.1946.

9. Konštatoval, že na základe zistení žalobcovi, že je potrebné pripraviť a zabezpečiť odsun žalobcu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 604/2013 z 23.6.2013 a že za týmto účelom je potrebné využiť na realizáciu uvedeného Nariadenia inštitút zaistenia žalobcu podľa § 88 ods.1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov. Konštatoval, že žalobca musí byť k dispozícii pre uvedený odsun a v súlade s jeho vyjadreniami o cieľovej krajine hrozí, že sa odsun môže zmariť v dôsledku, že sa bude žalobca zdržiavať na neznámom mieste (útek).

10. Žalovaný citujúc článok 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konštatoval, že zaistenie žalobcu je plne v súlade s týmto nariadením. Pokiaľ ide o miesto umiestnenia žalobcu v Ú. X. I. X. C. V. Q., uviedol, že zariadenie je určené pre umiestňovanie cudzincov za účelom výkonu ich administratívneho vyhostenia, výkonu trestu vyhostenia realizácie readmisie z územia SR do iného členského štátu EÚ alebo inej krajiny a realizácie Dublinského transferu podľa tohto nariadenia. Záverom žalovaný spomenul i úvahu o rešpektovaní článku 8 ods.1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, ktorý garantuje ochranu súkromia a rodinného života a mal za to, že jeho rozhodnutie toto právo žalobcu rešpektuje.

11. Dĺžku trvania zaistenia podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov stanovil žalovaný do 28.2.2019 a uviedol, že vyhodnotiac osobu žalobcu vychádzal zo skutočnosti, ako aj z praxe ako dlho trvá vybavenie náležitostí potrebných pre realizáciu Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 604/2013 z 26.6.2013. Odkázal na zákon o pobyte cudzincov konštatoval, že presnú dobu zaistenia nie je možné stanoviť, lebo nie je možné predpokladať z aplikačnej praxe Dublinského strediska dĺžku obdobia potrebného na komunikáciu štátnych orgánov Slovenskej republiky s úradmi v Rumunsku.

12. V správnej žalobe žalobca s napadnutým rozhodnutím žalovaného v celom jeho rozsahu nesúhlasil a namietal, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je nepreskúmateľné.

13. Podľa žalobcu obsah správnej žaloby odkazuje na judikatúru, najmä Najvyššieho súdu SR, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, posudzujúcich rozhodnutia správnych súdov o otázkach zaistenia v súvislosti s realizáciou podľa Nariadenia Dublin III. Žalobca konštatuje, že sa naňho vzťahuje judikatúra, konštatujúca, že medzi zaistením a jeho účelom je úzky súvis a nadväznosť a že nejde o oddelené konania. Odkazuje na mnohé rozsudky Najvyššieho súdu SR z rokov 2010 - 2013. V nich kasačný súd zdôraznil, že pri rozhodovacej činnosti sú policajné orgány povinné preverovať reálnosť naplnenia účelu zaistenia a skúmať, či je možné odsun štátneho príslušníka tretej krajiny z územia Slovenskej republiky vykonať v zmysle Dublinského nariadenia. V tejto súvislosti podľa žalobcu kasačný súd poukázal na článok 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, ktorý vzhľadom na článok 7 ods.5 Ústavy SR má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Preto možno pozbaviť osobnej slobody len osobu, u ktorej ide o zatknutie alebo pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie členského štátu Toto pozbavenie osobnej slobody musí byť efektívne a účelné a v záujme odovzdania zaistených osôb členov tretích krajín do iného členského štátu. Významné je zistenie a potvrdenie skutočnosti, či neexistujú prekážky, ktoré by právne alebo fakticky bránili pri odovzdaní občana tretej krajiny do krajiny, v ktorom má byť tomuto poskytnutá medzinárodná právna ochrana. Uvádžajúc judikatúru Najvyššieho súdu SR, žalobca konštatoval, že v zmysle tejto sú krajské súdy povinné preveriť, či žalovaný (rozumej príslušný policajný orgán) skúmal účel zaistenia, teda realizovateľnosť zaistenia a existenciu trvania či neexistenciu právnych a faktických prekážok. Zistenia musia byť zjavné z rozhodnutia súdu o zaistení, ktoré je prostriedkom na účelné zabezpečenie prípravy a výkonu prevozu občanov tretích krajín z územia Schengenského priestoru podľa Dublinského dohovoru III. Konkrétny spôsob realizácie takéhoto preverovania a reálnosti presunu podľa Dublinského nariadenia odôvodňoval kasačný súd a v mnohých rozhodnutiach považoval preverovanie týchto skutočností v krajine, v ktorej je potrebné zabezpečiť medzinárodno-právnu ochranu občanov tretích krajín za nevyhnutné.

14. Žalobca citujúc rozhodnutie kasačného súdu uviedol, že v prípade zaistenia ide o obmedzenie osobnej slobody a intenzívny zásah do práv zaručených Dohovorom a preto kasačný súd zotrvával vo svojich rozhodnutiach na názore, že pre realizáciu Dublinského nariadenia je v odôvodneniach preskúmaných rozhodnutí policajných orgánov nevyhnutné, aby sa zaoberali otázkou komunikácie, verifikácie a potvrdenia reálnosti takéhoto odsunu. Ak takéto informácie z rozhodnutia nie sú zrejmé a v priebehu konania o zaistení ich policajný útvar nezabezpečí aj keď žalobca sa nachádza na území bez

cestovných dokladov, javí sa kasačnému súdu zaistenie v rozpore s právami zaručenými podľa článku 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru.

15. Kasačný súd tiež uviedol v inom svojom rozhodnutí, že v prípade zaisteného občana tretej krajiny, ktorého bolo potrebné vrátiť na územie Maďarska, policajné orgány nedostatočne zisťovali podmienky, za akých má byť táto osoba navrátená, či nedôjde jej navrátením k porušeniu princípu non refoulement, to znamená, či jej navrátením osoba nebude vystavená v strediskách pre utečencov intenzívnemu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu v rozpore s článkom 3 Dohovoru. Bez zaujatia stanoviska k tejto otázke pokladal kasačný súd nezodpovedanie otázky reálnosti zaistenia ako prekážku zaistenia, ktoré nie je v rozpore s článkom 5 ods. 1, písm.f/ Dohovoru.

16. Žalobca tvrdil v správnej žalobe, že jeho zaistenie napadnutým rozhodnutím neodpovedá a na otázku postupu v zmysle Dublinského nariadenia III., ktoré by malo byť uskutočnené v súlade s podmienkami dodržiavania všetkých práv žalobcu na území, kde sa má navrátiť, /Rumunsko/. Ak tak žalovaný nespravil, pochybil ak nezistil dostatočne skutkový stav veci a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné podľa konštantnej judikatúry kasačného súdu. Dostatok informácií o krajine, kde má byť žalobca transferovaný, je podmienkou na zodpovedanie kvalifikovanosti postupu žalovaného v jeho rozhodnutí o zaistení. Žalobca v správnej žalobe uvádza celý rad rozhodnutí z posledných rokov, aj Krajského súdu v Košiciach, ktorý poukázal, že pri zaisťovaní cudzincov za účelom Dublinského transferu sú policajné orgány kasačným súdom opakovane upozorňované na nedostatky v ich rozhodnutiach o otázke zisťovania bezpečnosti krajiny a dodržiavania všetkých legitímnych práv žalobcu zaručených Dohovorom v krajine, kde požiadali o medzinárodno-právnu ochranu.

17. Žalobca v správnej žalobe tvrdí, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, lebo z jeho obsahu vôbec nie je zjavné, či transfer žalobcu na územie Rumunska nebude porušením článku 3, 5 a 8 Dohovoru, ako aj článku 16 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa jeho názoru členský štát nemožno automaticky považovať za bezpečnú krajinu pre Dublinský transfer bez aktuálneho overovania informácií o takejto krajine.

18. Žalobca uvádza, že azylová informačná databáza Európskej rady pre utečencov a exylantov zo dňa 2.7.2018 poukazuje na to, že medzinárodná právna ochrana v Rumunsku a v jeho zariadeniach je vystavená pre žiadateľov značným rizikám, nedostatočným prijímacím životným podmienkam, ktoré boli znepokojujúce už v roku 2017.

19. Žalobca poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21.1.2011 vo veci M.S.S. proti Belgicku a Grécku konštatoval, že tu Európsky súd pre ľudské práva vyslovil porušenie práv sťažovateľa podľa článku 3 a 13 Dohovoru a to v súvislosti s Dublinským transferom do iného členského štátu osoby z tretej krajiny. Rozoberá konkrétnu situáciu kedy gréckym úradom v azylovom systéme a belgickým úradom bolo vyčítané, že v čase rozhodovania o zaistení sťažovateľa nedostatky azylového systému v Grécku a nevyhovujúce prijímacie podmienky podľa článku 3 ods.2 Nariadenia č. 604/2013 tieto úrady neskúmali. Podľa tohto rozhodnutia štandardy ochrany vyplývajúce z Dohovoru článku 3 zabezpečujúce väčší rozsah ústavných slobôd majú prednosť pred zákonom a zlé zaobchádzanie v rozpore s článkom 3 a článkom 16 ods.2 Ústavy znamenajú pochybenie úradov členských krajín.

20. Žalobca zvyrazňuje odkazujúc na uvedenú judikatúru, že článok 3 bol štrasburskými orgánmi interpretovaný ako taký, ktorý zabezpečuje vyšší štandard ochrany ľudských práv ako národné právo, preto sa vyznačuje absolútnosťou a kolektívnou hranicou a v zmysle tohto nemožno interpretovať ani záujmy verejného poriadku a bezpečnosti štátu formulované na národnej úrovni ako také, ktoré majú prioritu v dôsledku záujmu predchádzať nelegálnej migrácii. Preto žalobca považuje odkaz žalovaného v odôvodnení rozhodnutia, že sleduje účelom zaistenia žalobcu aj dodržiavanie zákonnosti na území Slovenskej republiky, za nedôvodné pre naplnenie podmienok možnosti obmedzenia osobnej slobody a práv garantovaných medzinárodnými dohovormi, najmä Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj Dohovorom, výsledkom ktorého je Nariadenia Európskej Rady a Parlamentu č. 604/2013. /Dublin III./

21. Žalobca namietal, že nedostatok riadneho odôvodnenia sa nemôže konvalidovať dostatočne vysvetlením žalovaného a nenahrádza ho ani súd v prípade konania o správnej žalobe vo veciach zaistenia, lebo ani žalovaný vo vyjadrení ani súd nemôžu nahrádzať závery správneho orgánu,

ktoré majú byť založené na dostatočne zistenom skutkovom stave a následnom správnom aplikovaní právnych noriem medzinárodného i národného charakteru pre otázky rozhodnutia o obmedzení osobnej slobody vo forme zaistenia občanov tretích krajín, nachádzajúcich sa v krajinách schengenského priestoru bez platného cestovného dokladu, migrujúcich v rozpore so zákonmi členských krajín schengenského priestoru, v ktorých primárne a prvotne už požiadali o medzinárodnú ochranu, - o udelenie azylu.

22. Námičkou žalobcu uvedenou v správnej žalobe je aj fakt o tom, že rozhodnutím žalovaného z 28.1.2018 PPZ-HCP-BA12-64-009/2018-AV bola zaistená aj manželka žalobcu W. P. U. spolu s maloletým synom A. Z.. V tejto súvislosti žalobca odkázal na znenie článku 8 ods.1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obdobia a korešpondencie a že štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať, okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

23. V súvislosti so zaistením manželky žalobcu a ich maloletého dieťaťa spoločne s manželkou, žalobca poukázal na článok 3, bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom akýchkoľvek postupov, týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami alebo úradmi sociálnej starostlivosti, súdmi alebo zákonodarnými orgánmi.

24. Tiež poukázal na článok 9 tohto Dohovoru, ktorý zaväzuje členské štáty, aby zabezpečili, aby deti nemohli byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, s výnimkou prípadov, že úrady na základe rozhodnutia a v súlade s platným právom určia, že takéto oddelenie je v záujme dieťaťa.

25. Žalobca poukázal na článok 16 ods.1 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého žiadne dieťa nesmie byť vystavené svojvoľnému zasahovaniu do jeho súkromného života, domova, korešpondencie, ani nezákonným útokom na svoju časť a povesť.

26. Žalobca s ohľadom na vyššie uvedené konštatoval, že bolo povinnosťou žalovaného vo vzájomných súvislostiach posúdiť zaistenie aj žalobcu ako rodiča maloletého dieťaťa, ktorý je vo veľmi nízkom veku a v záujme ktorého je predovšetkým aby úrady konali po zohľadnení všetkých jeho záujmov.

27. Žalobca poukázal na článok 22, bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý obsahovo konštatuje, že deti musia byť považované v prípade ich postavenia ako utečencov, či už v doprovode alebo bez rodičov a má im byť poskytnutá ochrana a humanitárna pomoc podľa Dohovoru. Z hľadiska právnej úpravy žalobca odkázal aj na článok 13 Dublinského nariadenia 3, ktoré sa týka veci žalobcu o jeho odsune do krajiny, v ktorej požiadal o medzinárodno-právnu ochranu a konštatuje, že v súlade s Dohovorom organizácie spojených národov o právach dieťaťa z roku 1989 a Chartou základných práv Európskej únie členské štáty pri uplatňovaní týchto nariadení majú povinnosť zabezpečovať a zvažovať najlepšie záujmy dieťaťa. Rovnako Nariadenie Dublin III. v bode 20 konštatuje, že zaistenie by malo trvať čo najkratšiu dobu a byť v súlade so zásadou nevyhnutnosti a proporcionality. Dokonca žalobca argumentuje článkom 31 Ženevského Dohovoru a to vzhľadom na dĺžku lehoty zaistenia osôb ako je žalobca. Pre prípad žalobcu, ktorý je rodičom maloletého dieťaťa zaisteného s matkou prioritne platia podľa žalobcu aj smernice 2013/33EU.

28. S odkazom na všetky hore uvedené medzinárodné dokumenty sa žalobca domnieva, že žalovaný nesprávne právne vec posúdil i s ohľadom na práva žalobcu ako rodiča, upravené v Dohovore o právach dieťaťa, ako aj Nariadenie Dublin III., ktoré sa týkajú maloletých detí. podľa žalobcu sa tieto práva mali aplikovať a odraziť v texte odôvodnenia rozhodnutia žalobcu. Kritériá týchto dohovorov sú hranicami legitimity, v rámci ktorej mohol žalobca rozhodovať o obmedzení osobnej slobody žalobcu, jeho manželky aj maloletého dieťaťa. Ak tak žalobca neurobil, konal v rozpore s rozhodovacou praxou kasačného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva aj samotného Krajského súdu v Košiciach.

29. Žalobca poukázal na mnohokrát interpretovanú vec prejednávajú pred Európskym súdom pre ľudské práva, takzvanú vec MUSKHADZHIEVA a ďalší proti Belgicku. V uvedenom prípade boli maloleté deti sťažovateľa vo veku 7 mesiacov, 3,5 roka, 5 rokov a 7 rokov umiestnené do detenčného zariadenia,

čo Európsky súd hodnotil ako v rozpore s podmienkami ochrany osobnej slobody založenej v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V mnohých ďalších rozhodnutiach, ako žalobca uvádza, boli maloleté deti a ich záujmy u osôb posudzovaných ako zaistencov alebo adeptov o zaistenie, kedy bolo úradom vytknuté, že zaistenie rodičov realizovali bez ohľadu a odkazu na záujem maloletých detí v útlom veku a nesledovali podmienky zaisťovania a pobytu v zaisťovacích táboroch v jednotlivých členských krajinách.

30. V hore uvedenej súvislosti žalobca odkázal na najnovšie rozhodnutie ESĽP z 12.7.2016, ktoré o otázke maloletých detí ako zraniteľných osôb konštatuje, že tento inštitút zraniteľnej osoby upravuje § 2 ods.7 zákona o pobyte cudzincov a bolo povinnosťou súdu preskúmať argumentáciu žalovaného a splnenie podmienok pre nevyhnutnosť zaistenia rodín s maloletými deťmi. Ide o rozsudok 10Szak 11/2016 zo 17.10.2016 Najvyššieho súdu SR. Práve v tomto rozsudku, ako uvádza žalobca, odvolací súd konštatoval, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu. Konštatuje, že hoci zákon o pobyte cudzincov umožňuje zaistiť rodičov spolu s deťmi do útvaru policajného zaistenia pre deti, kde sa umiestni rodina spolu, musí sa však vždy prihliadať na to aké sú dôsledky takéhoto zaistenia a či je najlepší záujem dieťaťa sledovaný takýmito rozhodnutiami o zaistení. Záver súdov a vrátane kasačného súdu o tom, že deti by nemali trpieť zdĺhavým pobytom v zaistení a nemali by trpieť v dôsledku nelegálneho postavenia ich rodičov v krajine rozhodujúcej o zaistení ani za predpokladu, že ide o osoby podozrivé z rizika úteku alebo osoby, ktoré deklarujú, že disponujú finančnými prostriedkami schopnými pokryť náklady spojené s pobytom na území Slovenskej republiky.

31. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR 10Szak 12/2016 zo 14.6.2016, na ktoré mnohokrát kasačný súd poukazoval. Obsahovo v týchto rozhodnutiach kasačné súdy uzavreli, že v rozhodnutiach o zaistení musia policajné orgány brať zreteľ na záujem maloletých detí a vysporiadať sa so skutočnosťou, či postavenie a posudzovanie prípadu možnosti zaistenia je akceptovateľné z hľadiska medzinárodných dohovorov, týkajúcich sa ochrany práv detí ako zraniteľných osôb aj z pohľadu možnosti uplatnenia možných alternatív zaistenia. V mnohých prípadoch kasačný súd uzavrel, že nevysporiadanie sa s otázkou zaistenia maloletých detí je povinnosťou správneho orgánu a bez záveru o tejto otázke odôvodnenej v napadnutom rozhodnutí nemožno rozhodnutie pokladať za legálne a zákonné.

32. Záverom žalobca poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 10Sa/27/2016 z 23.11.2016, ktoré vychádza z vyššie uvedených názorov kasačného súdu aj ostatných správnych súdov o otázkach posudzovania zaistenia žalobcov ako rodičov maloletých detí alebo vôbec maloletých detí v sprievode rodičov alebo bez sprievodu, bez zohľadnenia postavenia maloletých detí, ich špeciálnej potrebnej a vyžadovanej ochrany práv v zmysle Dohovoru o právach dieťaťa, Dublinského dohovoru, ako aj Dohovorov o utečencoch.

33. V konkrétnom prípade poukazoval na to, že ak v rozhodnutí o zaistení maloletého dieťaťa a jeho manželky úrady argumentovali neschopnosťou rodičov postarať sa o maloleté deti v dôsledku nedostatku finančných prostriedkov, a vystavovali by maloleté deti možnosti ich umiestnenia do opatery orgánov sociálnej kurately a tak odlúčenia od rodičov, čomu sa podľa žalovaného sa predišlo zaistením matky s maloletým dieťaťom aj žalobcu, tak to považoval za právne nereálne.

34. Žalobca popieral rešpektovanie záujmu maloletého dieťaťa jeho zaistením s matkou a porušenie i práv žalobcu v kontexte jeho práva zaručeného v článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života žalobcu.

35. V kontexte uvedeného žalobca navrhol rozhodnutie o zaistení maloletého dieťaťa a manželky žalobcu vydané 28.11.2018 pri posudzovaní veci žalobcu vziať do úvahy a s ohľadom na vyššie uvedené, žiadal zrušenie napadnutého rozhodnutia o zaistení, nariadenie jeho okamžitého prepustenia zo zaistenia a súčasne žiadal o priznať náhradu trov konania.

36. Z vyjadrenia žalobcu uvedeného v prílohe listu doručeného súdu 17.12.2018 vyplýva, že jeho zaistenie vychádza z potreby realizácie a zabezpečenia výkonu jeho prevozu podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ č. 604/2013 z 26.6.2013).

37. Žalovaný vychádzal z toho, že žalobca bol zadržaný v úkryte v ložnej ploche nákladného a motorového vozidla po neoprávnenom prekročení štátnej hranice Slovenskej republiky, kde úmyselným konaním sa na jej území v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov i nariadení Európskeho parlamentu č.399/2016 EÚ z 9.3.2016 nachádza nelegitímne, porušujú zákony Slovenskej republiky.

38. Žalovaný pokladal Rumunsko - krajinu Európskej únie za bezpečnú, demokratickú, v ktorej sa dodržiavajú zákony a stanovené normy a nariadenia. Odkazuje, že tento záver prijal samotný Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí 5Sa/3/2018 a v rozhodnutí z 5.2.2018.

39. Žalovaný k otázke rešpektovania článku 3, ods.1 Dohovoru o právach dieťaťa konštatoval, že sledoval záujmy maloletých detí a vychádzajúc zo zistení, že žalobca a jeho manželka umiestnením do policajného zaistenia budú spoločne s dieťaťom zabezpečení a tým bude naplnená i povinnosť úradov rešpektovať postavenie maloletého dieťaťa, ktoré v dôsledku finančnej nespôsobilosti jeho rodičov je ohrozené mimo zaistenia také, ktorému hrozí odňatie rodičom a zabezpečenie umiestnenia prostredníctvom úradov Slovenskej republiky v osobitnom zariadení bez rodičov. Žalovaný vo vyjadrení konštatuje, že rodina sa nachádzala bez batožiny, hygienických potrieb a finančných prostriedkov a jediným reálnym možným zabezpečením potrieb dieťaťa bolo jeho umiestnenie s celou rodinou v špeciálnom zariadení pre umiestnenie zaistených osôb tretích krajín, ktorý je Ú. X. I. V. Q.H..

40. Žalovaný mal za to, že sám, ako zástupca štátu, sa postaral o zabezpečenie stravy, oblečenia, ale aj ubytovania 7 mesačného dieťaťa a jeho rodičov. Odkazujúc na rozhodnutie Krajského súdu v Komárne 12P/84/2018 (bez uvedenia dátumu) konštatuje, že ústavná starostlivosť by nebola vhodnejším prostredím pre zabezpečenie výchovy maloletého dieťaťa, preto je toho názoru, že bral do úvahy pri rozhodovaní o zaistení matky a maloletého dieťaťa podmienky, ktoré rodičia vedia zabezpečiť pre jeho ďalší život bez prostriedkov, bez hygienických potrieb, bez akéhokoľvek ošatenia a zabezpečenia a teda nemôže dôjsť k porušeniu práv dieťaťa a tým ani práv zaručených článkom 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd u všetkých zaistených osôb.

41. Žalovaný konštatoval, že sa cíti byť povinným poskytnúť primeranú starostlivosť maloletému dieťaťu, ak ju nevedia poskytnúť zodpovedné osoby - jeho rodičia. Svoje rozhodnutie pokladá za plne v súlade s článkom 22 Dohovoru o právach dieťaťa, ak žalobca sám nedokázal svojmu maloletému dieťaťu zabezpečiť stravu, ubytovanie, hygienickú starostlivosť, pričom ide o dočasné umiestnenie žalobcu spolu s dieťaťom v priestoroch policajného zaistenia určeného pre zaistenie špeciálne rodín s deťmi prichádzajúcich z tretích krajín a to do ich odovzdania podľa Dublinského dohovoru III. Žalovaný vo vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť.

42. Krajský súd v Košiciach ako správny súd, v konaní vo veciach zaistenia (§ 221 - § 230 SSP) preskúmal rozhodnutie žalovaného z 28.11.2018 o zaistení žalobkyne podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného, a to tak v právnych medziach vznesených žalobných námietok (žalobné body podľa § 226 ods. 1 písm. d/ SSP), ako aj procesným postupom podľa § 134 ods. 2 písm. e) a § 206 ods. 3, 6 SSP a dospel k záveru o potrebe zrušenia preskúmaného administratívneho rozhodnutia z dôvodov uvedených v ustanovení § 230 ods. 1 písm. c) SSP a vrátenia veci na ďalšie konanie žalovanému. Správny súd sa však nestotožnil s obsahom žalobných námietok uvedených v správnej žalobe vo veci zaistenia zo 06.12.2018, v časti vzťahujúcej sa na navrhovaný procesný postup podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP a nevzhladol tak právne dôvody pre nariadenie bezodkladného prepustenia žalobcu zo zaistenia v súvislosti so zrušením napadnutého rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

43. Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, 85) ak existuje značné riziko jeho útoku. /K poznámke 85) je uvedené - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013)/.

Podľa § 88 ods. 2 zákon o pobyte cudzincov, Rizikom útoku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník

tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar je povinný d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa čl. 2 písm. n) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 riziko úteku je existencia dôvodov v konkrétnom prípade, ktoré sa zakladajú na objektívnych kritériách vymedzených právom, pre ktoré sa možno domnievať, že žiadateľ alebo štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, na ktorých sa vzťahuje konanie o odovzdaní, môžu utiecť.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:
f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa článku 25 ods. 1 Dublinského nariadenia III, dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a rozhodne o dožiadaní o prijatie dotknutej osoby späť čo najskôr a v každom prípade najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia dožiadania. Ak sa dožiadanie zakladá na údajoch získaných zo systému EURODAC, uvedená lehota sa skráti na dva týždne.

Podľa článku 25 ods. 2 Dublinského nariadenia III, nekonanie v lehote jedného mesiaca alebo dvoch týždňov uvedených v odseku 1 sa považuje za akceptovanie dožiadania a ukladá povinnosť prijať späť dotknutú osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť náležité opatrenia pre jej príchod.

Podľa článku 28 ods. 1 Dublinského nariadenia III, členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

Podľa článku 28 ods. 2 Dublinského nariadenia III platí, že ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

Podľa článku 28 ods. 3 Dublinského nariadenia III, zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia požiadava v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutia správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovil osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

44. Predmetom konania bolo preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA12-65-009/2018-AV z 28.11.2018, ktorým žalovaný v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC zaistil žalobcu na základe oznámeného a začatého konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného a podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia do odovzdania v zmysle Dublinského nariadenia III, najdlhšie do 28.02.2019 s tým, že ho umiestil v Ú. X. I. X. C. V. Q.. V hore uvedenej súvislosti správny súd tiež zdôrazňuje, že predpokladom zaistenia žalobcu v zmysle citovaného ustanovenia je naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

45. Zdôrazňuje, že podstatou Dublinského nariadenia je aj určenie kritérií a zodpovednosti niektorého zo štátov Únie, kde štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti požiadala o udelenie azylu po prvýkrát a v prípade, že sa takáto osoba pohybuje počas konania na územiach iných krajín, zabezpečiť jeho odovzdanie do prvej krajiny, pričom v zmysle kapitoly III článku 7 odsek 2 Dublinského dohovoru členský štát, zodpovedný podľa kritérií stanovených v tejto kapitole sa určí na základe situácie existujúcej vtedy, keď žiadateľ po prvýkrát podal svoju žiadosť o medzinárodnú ochranu v členskom štáte, pričom z konania vyplýva, že touto krajinou je Rumunsko, kde žalobca požiadala o azyl. Mal sa teda zdržiavať na jeho území počas azylovej procedúry a nemal opustiť jeho územie a vycestovať na územie iného štátu Únie bez príslušných oprávnení.

46. Zo záverov napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že uzavrel, že žalobca požiadal o udelenie azylu na území Rumunska, čím táto krajina je podľa neho zodpovedná za prevzatie žalobcu v zmysle podľa Dublinského nariadenia - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013. Medzinárodné dohody reprezentované podľa Súdneho dvora Európskej únie aj návratovou smernicou zaviedli presný postup, ktorý majú členské štáty použiť pri navrátení neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín a stanovuje poradie jednotlivých po sebe idúcich fáz, ktoré tento postup zahŕňa. Preto nepostačuje odkaz len na niektoré z nich, v spojení s národným zákonom upravujúcim uvedené otázky, t.j. v Slovenskej republike, predovšetkým zákon o pobyte cudzincov.

47. Z rozhodnutia žalovaného o zaistení z 28.11.2018, ani z ďalšieho obsahu administratívneho spisu však nevyplývajú ďalšie právne relevantné zistenia týkajúce sa ďalšej komunikácie žalovaného s Dublinským strediskom Ministerstva vnútra SR, teda ďalšieho dokazovania a právneho hodnotenia skutkového a právneho stavu veci v súvislosti s povinnosťou policajného orgánu preveriť realnosť vyhostenia cudzinca, v danom prípade na územie Rumunska.

48. Na druhej strane sa možno vo všeobecnosti stotožniť s obsahom žalovaného z 11.12.2018 o aktuálnom stave v Rumunsku (ktoré nie je v rozpore s poznatkami správneho súdu z rozhodovacej činnosti vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia vzťahujúcej sa na Rumunsko ako členský štát EÚ), podľa ktorého Rumunsko je považované za bezpečnú a demokratickú krajinu, v ktorej sú dodržiavané všetky zákony, zákonmi stanovené normy a nariadenia. Žalovaný v tejto súvislosti správne poukázal na obsah rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sa/3/2018 z 05.02.2018 (kasačná sťažnosť proti uvedenému rozsudku bola zamietnutá rozsudkom NS SR č. k. 10Szak/13/2018 z 23.03.2018). Tým je daná vo veci aj výrazná predvídateľnosť zistení a záverov správneho orgánu ohľadom účelnosti zaistenia.

49. Aj kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát upozornil na nutnosť euro konformného výkladu zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov práve s ohľadom na existenciu návratovej smernice a povinnosti implementácie jeho obsahu do vnútroštátnych právnych noriem. Vo svojom rozhodnutí sp. zn. 10Sža/16/2014 zo dňa 18. 06. 2014 vyslovil názor, s ktorým sa stotožňuje aj správny súd, v zmysle ktorého: „... Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a je priamo aplikovateľnou normou.“

50. Rovnako kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti poukázal na priamy účinok Dublinského nariadenia III (rozsudok 1Sža/7/2015 zo dňa 13.02.2015), v zmysle ktorého je daný priamy účinok tohto druhu sekundárneho práva (Dublinské nariadenie) a vyplýva z čl. 288 ZFEÚ (bývalé čl. 189 ZEHS, 249 ZES). Podľa tohto Nariadenia má všeobecnú platnosť, je záväzná vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľná vo všetkých členských štátoch (pre porovnanie - smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. V tomto duchu judikoval Európsky súd už v rozsudku *Politi s.a.s. proti Ministerstvu financií Talianskej republiky* zo 14.12.1971 (*Politi*, 43/71, ECR s. 1039), ktorým vyslovil, že: Nariadenia majú priamy účinok a sú ako také schopné zakladať individuálne práva, ktoré musia vnútroštátne súdy chrániť.

51. Pri preskúmaní veci správny súd musí konštatovať, že žalovaný nezabezpečil prioritnú aplikáciu Dublinského nariadenia, v otázke zisťovania ohľadne krajiny, kam má byť žalobca vrátený (odovzdaný). Žalobca v čase rozhodovania nemal k dispozícii správy o preverení bezpečnostnej situácie v Rumunskej republike, preverenie možného porušenia absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl v zmysle čl. 3 Dohovoru. Pričom sa takéto podklady využívajú ako aktuálne správy z činností EASO, AIDA, AGERPRES, Výročnej správa Ministerstva zahraničných vecí USA o stave dodržiavania ľudských práv v Rumunsku, alebo správy UNHCR, či tieto nezaregistrovala v priebehu aktuálneho roka významné prekážky v prístupe k azylovej procedúre v Rumunsku.

52. Rozhodnutie o zaistení žalobcu je rozhodnutím o obmedzení osobnej slobody žalobcu. Súd poukazuje na čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, ktorý má aj v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky

prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Podľa tohto možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

53. Aj v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo dôjsť k pozbaveniu osobnej slobody, ktorou je i zaistenie žalobcu, musí byť aj v prípadoch zaistenia cudzincov jej obmedzenie efektívne a účelné. Z toho potom vyplýva, že ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávneným, rozhodnutie o jej obmedzení musí byť v súlade so zákonmi a medzinárodnými dohodami, vykonané stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné. Pritom všetky podmienky musia byť splnené súčasne, lebo pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca.

54. Správny súd poukazuje na rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu SR, ktorý vo svojich doterajších rozhodnutiach (sp.zn. 1Šza/31/2014) zdôraznil nutnosť aktuálnych správ o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený. Najvyšší súdny orgán SR sa vo svojich jednotlivých rozhodnutiach vyjadril aj k otázke skúmania prijímacích podmienok pre žiadateľov o azyl v členskom štáte, do ktorého má byť zaistený žiadateľ vrátený (napr. právny názor vyslovený v rozsudku NS SR sp. zn. 10Sza/25/2015 zo dňa 11.01.2016), podľa ktorého za účelom zabezpečenia prípravy alebo prevozu cudzinca podľa dublinského nariadenia je potrebné, aby žalovaný zaujal stanovisko jednak k tomu, či je krajina zodpovedná za účastníka konania v zmysle Dublinského nariadenia III. ochotná a schopná cudzinca prijať, pretože od postoja tejto krajiny závisí samotný účel zaistenia, nakoľko jeho realnosť (realizovateľnosť) je vždy nevyhnutnou podmienkou zákonnosti zaistenia a taktiež je povinnosťou žalovaného skúmať aj podmienky, do akých má byť zaistená osoba vrátená a či takýmto vrátením (odovzdaním) osoby nedôjde k porušeniu princípu non-refoulement. Najvyšší súd v odôvodnení tohto rozhodnutia uzavrel, že bez zaujatia stanoviska k vyššie uvedeným skutočnostiam nie je možné dať jednoznačnú odpoveď na základnú otázku, či by v prípade zistenia takýchto skutočností nešlo o prekážky, ktoré by fakticky aj právne bránili vrátiť takúto osobu do dotknutej krajiny a tým pádom by neprichádzalo do úvahy ani zaistenie pre účel, o ktorom je vopred známe, že ho nebude možné realizovať.

55. V súdnom preskúmvacom konaní v danej veci vyžiadal správny súd pred rozhodnutím vo veci samej od žalovaného listinné dôkazy týkajúce sa účelnosti zaistenia. Takýto možný procesný postup správneho súdu vyplýva z ustanovení § 206 ods. 3, 4 SSP v nadväznosti na ustanovenia § 123, 124 SSP. Súd predovšetkým vychádzal z toho, že podľa § 206 ods. 4 SSP pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Žalovaný predložil súdu Rozhodnutie o dožiadaní prijatí späť žalobkyne s maloletým dieťaťom vydané Ministerstvom vnútra, Generálnym inšpektorátom pre migráciu v Bukurešti zo dňa 11.12.2018, ktoré tvorí súčasť súdneho spisu. Z jeho obsahu vyplýva, že v súlade s dotknutými ustanoveniami Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 bolo vyhovené dožiadaniu Dublinského strediska Ministerstva vnútra SR.

56. Žalovaný podľa zistení súdu tak v čase rozhodovania o zaistení žalobcu nemal k dispozícii dostatočné a aktuálne aktuálne správy o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený a tieto nie sú súčasťou administratívneho spisu žalovaného. Žalovaný neobstaral dostatok informácií ohľadom krajiny, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny odovzdaný. Žalovaný neskúmal podmienky, do akých má byť zaistená osoba vrátená, pričom bez týchto uzavrel, že z vyhodnotenia aktuálnej situácie žiadateľov o azyl a ich prijímacích podmienok v Rumunsku vyplynulo, že v prípade vrátenia (odovzdania) žalobcu do tejto krajiny nedôjde k porušeniu článku 3 Dohovoru a čl. 16. ods. 2 Ústavy SR. Správny súd však uvádza, že správna úvaha žalovaného v odôvodnení preskúmvaného rozhodnutia týkajúca sa naplnenia účelnosti a efektívnosti zaistenia nie je náležite zo strany správneho orgánu zistená a preukázaná.

57. Správny súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie žalovaného trpí vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu a v tejto súvislosti predovšetkým predčasným a teda nesprávnym právnym posúdením veci. V dôsledku tohto napadnuté rozhodnutie trpí i vadou spočívajúcou v nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia a v súvislosti so zaistením žalobcu, vrátane stanovenej dĺžky jeho zaistenia, podľa čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia III. aj § 88 ods. 4 ZoPC.

58. Správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že žalovaný nepostupoval vo veci zákonným spôsobom, náležite nezistili skutkový stav veci, v konaní predčasne aplikoval ním označené ustanovenia právneho predpisu. Jeho rozhodnutie nie je v súlade so zákonom o pobyte cudzincov ani medzinárodnými predpismi, ako je vyššie uvedené a preto správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 330 ods. 1 písm. c/ Správneho súdneho poriadku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, majúc zato, že správna žaloba vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti uvedené je dôvodná.

59. Opakovane súd konštatuje, že otázku nedostatočne zisteného skutkového stavu pokladá za odstrániteľnú vadu konania, po odstránení ktorej, za situácie doplnenia dokazovania o existencii účelnosti navrátenia žalobcu, možno uvažovať o dôvodnosti zaistenia žalobcu. Súd totiž na druhej strane má zato, že bez právneho významu nie je ani záver žalovaného, že existuje možná a odôvodnená obava o existencii značného rizika úteku žalobcu. V zápisnici o výsluchu žalobcu totiž uviedol, že jeho cieľovou krajinou je Nemecko. Možno predpokladať, že žalobca na slobode bude konať v snahe naplniť tento cieľ. Preto, ak i riziko úteku žalobcu, nie je bez právneho významu a za istých okolností môže byť záver žalovaného správny pre odôvodnenú obavu rizika úteku žalobcu v posudzovanom prípade.

60. Odstrániteľné vady, môže správny orgán napraviť tým, že doplní dokazovanie a v novom rozhodnutí zistí reálne podmienky v krajine, do ktorej má byť žalobca odsunutý v zmysle Dublinského nariadenia III, vyhodnotiac, či tieto aktuálne zodpovedajú príslušným medzinárodným dohovorom na ochranu práv žalobcu založených predovšetkým Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa článku 6 ods.1, článku 8 ods.1 a 2, Dohovoru o právach dieťaťa v článku 3, bod 1, v článku 9 ods.1, článku 16 ods.1, v článku 3 bod 1, článku 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj článkov 13 Dublinského nariadenia III. bodu 20 úvodných ustanovení Dublinského nariadenia III. v súlade s platnou existujúcou judikatúrou kasačného súdu i správnych súdov Slovenskej republiky o otázkach možného zaistenia cudzincov podľa § 88 ods.1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, v kontexte hore označených práv týchto osôb garantovaných uvedenými medzinárodnými dohovormi. Správny súd dospel k záveru, že niektoré argumenty žalobcu obsiahnuté v správnej žalobe v kontexte obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia o zaistení žalobcu neobsahujú odpovede na otázky judikované kasačným súdom i Európskym súdom pre ľudské práva o otázkach reálnosti aplikácie Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 604/2013 (EÚ z 26.6.2013). Napadnuté rozhodnutie po obsahovej stránke je vyjadrením nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré len odkazuje na niektoré medzinárodné dokumenty textom ich znenia a individuálne nevyhodnocuje podmienky zodpovedania otázky o možnostiach navrátenia žalobcu za podmienok spomínaného Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady. V tejto oblasti nebolo vykonané žiadne dokazovanie a žalovaný sa obmedzil len na konštatovanie, že žalobca sa nachádza na území Slovenskej republiky nelegálne a keďže je žiadateľom o azyl v Rumunskej republike, sú dané podmienky pre jeho odsun do tejto krajiny.

61. Alarmujúcim je pre správny súd i záver, že žalovaný maximálne citlivo a zodpovedne v mene štátu, ktorý reprezentuje, uzavrel o otázke zaistenia nielen žalobcu, ale i manželky žalobcu a jeho maloletého sedem mesačného dieťaťa, lebo zistil, že žalobca je bez prostriedkov a nevie zabezpečiť podmienky prežitia svojej rodiny, naopak očakáva pomoc od žalovaného, ako sa sám vyjadril a preto žalovaný dodržiavajúc čl.8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodol o zaistení, žalobcu v posudzovanom prípade. Žalovaný pokladal aj zaistenie manželky a maloletého dieťaťa za rozumný dôvod ochrany záujmov maloletého dieťaťa podľa štandardov medzinárodných zmlúv a dohovorov, aj Dohovoru o ochrane práv dieťaťa. V rovnaký deň zaistil napadnutým rozhodnutím i žalobcu s odôvodnením ako už súd uviedol, za rešpektovania článku 8 ods. 1, 2 „Dohovoru“.

62. Žalovaný podľa článku 3, ods.1 Dohovoru o právach dieťaťa sledoval záujmy maloletého dieťaťa vychádzajúc zo zistení, že žalobca a jeho manželka umiestnením do policajného zaistenia budú spoločne s dieťaťom zabezpečení a tým bude naplnená i povinnosť úradov rešpektovať postavenie maloletého dieťaťa, ktoré v dôsledku finančnej nespôsobilosti jeho rodičov je ohrozené mimo zaistenia také, ktorému hrozí odňatie rodičom a zabezpečenie umiestnenia prostredníctvom úradov Slovenskej republiky v osobitnom zariadení bez rodičov. Rodina sa nachádzala bez batožiny, hygienických potrieb a finančných prostriedkov a jediným reálnym možným zabezpečením potrieb dieťaťa bolo jeho umiestnenie s celou rodinou v špeciálnom zariadení pre umiestnenie zaistených osôb tretích krajín, ktorý je Ú. X. I. V. Q.H., preto žalovaný sa postaral o zabezpečenie stravy, oblečenia, ale aj ubytovania 7 mesačného dieťaťa a jeho rodičov a cítil sa byť povinným poskytnúť primeranú starostlivosť maloletému

dieťaťu, ak ju nevedia poskytnúť zodpovedné osoby - jeho rodičia. Jeho rozhodnutie pokladá súd za v súlade s článkom 22 Dohovoru o právach dieťaťa, ak žalobca sám nedokázal svojmu maloletému dieťaťu zabezpečiť stravu, ubytovanie, hygienickú starostlivosť, pričom ide o dočasné umiestnenie žalobcu spolu s dieťaťom v priestoroch policajného zaistenia určeného pre zaistenie špeciálne rodín s deťmi prichádzajúcich z tretích krajín a to do ich odovzdania podľa Dublinského dohovoru III.

63. Správny súd koná plne uvedomujúc si závažnosť judikatúry kasačného súdu o významných otázkach možnosti obmedzenia osobnej slobody garantovanej článkom 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj článku 8 ods.1 a 2 tohto Dohovoru chrániaceho rodinu a súkromie aktérov, ktorých sa rozhodnutie o zaistení v prípade žalobcu i jeho rodinných príslušníkov týka. V posudzovanej veci však má za to, že zaistením žalobcu bol postup a rozhodnutie žalobcu legitímne, preto žalobe nevyhovel v časti pokiaľ žalobca žiadal rozhodnúť aj o okamžitom jeho prepustení zo zaistenia, pretože ju pokladal za nedôvodnú v tomto rozsahu.

64. Pokiaľ sa v konaní o preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu o zaistení cudzinca podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC preukáže, že členský štát bol v rámci Dublinského konania oslovený so žiadosťou o prijatie cudzinca na jeho územie a preukáže sa, že oslovený členský štát prijal zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl sťažovateľa, tohto prijme a súhlasí s transferom, nemožno považovať rozhodnutie o zaistení za neúčelné (rozsudok NS SR č.k. 10Szk/13/2018).

65. Napriek zrušeniu preskúmaného rozhodnutia žalovaného z 28.11.2018 a vráteniu veci na ďalšie konanie správny súd odmietol v preskúmanej právnej veci vzhľadom na všetky skutočnosti zistené v administratívnom konaní, predovšetkým s prihliadnutím na riziko úteku žalobcu a protiprávnosti jeho konania prepustenie žalobcu zo zaistenia procesným postupom podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že rozdielnosť spôsobu rozhodnutia podľa § 230 ods. 1 písm. a) SSP a § 230 ods. 1 písm. c) SSP spočíva v úvahe súdu o charaktere, závažnosti, intenzite a právnych dôsledkoch väd preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu rozhodujúceho o zaistení podľa zákona o pobyte cudzincov, a to prioritne v kontexte medzinárodno-právnych záväzkov SR, ako aj v rovine vnútroštátneho práva. Kľúčovou otázkou pre úvahu o použití konkrétneho (jedného z hore uvedených dvoch) procesnoprávneho postupu je teda identifikácia väd rozhodnutia o zaistení cudzinca ako buď to neodstrániteľných (spôsobujúcich právnu neutržateľnosť zaistenia osoby a obmedzenia jej subjektívnych práv slobody pohybu a ochrany súkromia), alebo ako väd odstrániteľných. Ide podľa názoru správneho súdu o potrebu veľmi citlivého a podrobného posúdenia konkrétnych skutočností vyplývajúcich z obsahu administratívneho konania, pričom musí byť zároveň rešpektovaná právna hranica rozhodovacej činnosti výkonnej moci a moci súdnej daná Ústavou Slovenskej republiky. Správny súd teda za stavu, že dospel k záveru o potrebe zrušenia administratívneho rozhodnutia podľa § 230 ods. 1 písm. c) SSP (pre odstrániteľné vady) a ponechania žalobcu v právnom režime zaistenia, má povinnosť vo svojom rozhodnutí objasniť, na základe akých právnych úvah považoval vady rozhodnutia správneho orgánu za odstrániteľné. Nie je pritom opodstatnený sám dopĺňať alebo meniť dôvody rozhodnutia žalovaného. V Komentári k Správne súdnej poriadku (BARICOVÁ, FEČÍK, ŠTEVČEK, FILOVÁ a kol., strana 1155) k dikcii § 230 ods. 1 písm. c) SSP sa uvádza: „Tretím spôsobom je zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. Predpokladom toho je však zistenie väd, ktoré na jednej strane mali za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, na strane druhej však tieto vady môžu byť odstránené v ďalšom postupe žalovaného. Žalovaný následne buď bezodkladne vydá nové rozhodnutie o zaistení alebo o predĺžení zaistenia, resp. predĺžení lehoty zaistenia, ktoré už nebude postihnuté správnym súdom vytknutými vadami, alebo prepustí žalobcu zo zaistenia.“

66. Z predmetnej časti Komentára k SSP pri aplikácii procesnoprávneho postupu správneho súdu podľa § 230 ods. 1 písm. c) SSP vyplýva aj právna možnosť pre žalovaný správny orgán rozhodnúť odlišne oproti pôvodnému rozhodnutiu o zaistení, a to aj s ohľadom na skutočnosti, ktoré v konaní vo veci vyšli najavo po zrušení pôvodného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

67. Zhrnúc danú časť právnej argumentácie správny súd uvádza, že v preskúmanej právnej veci žalovaný nevenoval v rozhodnutí z 28.11.2018 potrebnú pozornosť v žalobe namietanej otázke účelnosti zaistenia. Právne podmienky vrátenia žalobkyne na územie Rumunska a pomery v azylovom zariadení v Rumunsku, ktoré žalobkyňa uvádzala ako prekážku jej navrátenia do uvedenej krajiny, v ktorej bola zahájená azylová procedúra, žalovaný nevyhodnotil v súlade s ustálenou judikatúrou NS SR k

danej právnej problematike. Takto identifikovaný nedostatok rozhodnutia žalovaného a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, však podľa názoru správneho súdu nemôže mať vzhľadom na obsah správneho konania a z neho vyplývajúce závery správneho orgánu za následok prepustenie žalobcu ani žalobkyne s maloletým dieťaťom zo zaistenia. Ide podľa názoru súdu o odstrániteľnú vadu rozhodnutia žalovaného, ktorú bude povinný žalovaný v ďalšom priebehu správneho konania odstrániť urýchlenným vydaním nového rozhodnutia. V jeho odôvodnení bude žalovaný povinný uviesť vyčerpávajúce skutkové a právne dôvody vzťahujúce sa na posúdenie otázky účelnosti zaistenia v súvislosti s navrátením žalobkyne a jej maloletého syna na územie Rumunska.

68. Všetky názory vyslovené správnym súdom v tomto rozsudku je povinný žalovaný rešpektovať v novom rozhodnutí, po zistení, či námietky žalobcu o týchto otázkach súvisia s označenými právami žalobcu, predovšetkým v kontexte možnosti jeho zaistenia posudzovanej z hľadiska reálnosti jeho odsunu. Po poznaní podmienok v Rumunskej republike, do ktorej v zmysle Dublinského nariadenia III., označeného legálne ako Nariadenia Európskej Rady a parlamentu č. EÚ č. 604/2013 z 26.6.2013 má byť zaistený žalovaný rozhodne v intenciách právneho názoru správneho súdu vyjadreného v tomto rozsudku.

69. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 a nasl. Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu v rozsahu 50 % úspešnému žalobcovi. O náhrade trov konania rozhodne po právoplatnom skončení veci podľa § 175 ods. 2 SSP vyšší súdny úradník správneho súdu.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,

- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.